

Izidaja trikrat na teden v šestih izdanjih, in sicer: vsak torek, četrtek in sobota, s jutranje izdaje opoldne, večerne izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane z uredniškimi izrednimi prilogi ter s „Kazipolom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gl. 6-60
pol leta 6 „ 30 „ 3-30
četrť leta 3 „ 40 „ 1-70
Posamične številke stanejo 10 vin.

Narodnino sprejema upravništvo v Gosposki ulici št. 11 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane narodnine se ne odziva.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soča“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gl. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solaki ulici in Jellersitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu dola Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje.)

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Uredništvo

se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 11.

Dopis naj se pošilja le uredništvu. Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravništvu.

Oglasi in poslanice

se računajo po peti-vrstah, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje širke po prostoru.

Naročnino in oglase je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soča“ in „Primorca“ še „Slovensko knjižnico“, katere izhaja mesečno v smoljih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsletno 1 gl. 30 kr. — Oglasi v „Slov. knjižnici“ se računajo po 30 kr. peti-vrstica.

Interpelacije in predlogi.

I.

Interpelacija deželnega poslanca Oskarja Gabrščeka in tovarišev v seji 11. julija 1901. na Nj. E. gospoda nautnega ministra z ozirom na razmere na c. kr. državni gimnaziji v Gorici.

C. kr. gimnazija v Gorici ima sedanji ustroj od l. 1849. V celi pretekli 50-letni dobi ni prav nič napredovala s potrebami časa, naučna uprava se ni čisto nič ozirala na želje in zahteve prebivalstva obeh deželnih narodnosti, izražene v neštetih resolucijah na shodih, laborih, v društvi, občinskih zastopih in tudi v samem deželnem zboru, — narobe: šli smo v tem oziru celo rakovo pot.

Že pod vlado grofa Taaffeja so dehalje v deželo vsaj deloma pomirljive obljube, da se uvedeta deželna kot učna jezika vsaj za nekatere predmete. Toda niti te obljube se niso spelnile, narobe: deželno prebivalstvo se na tem c. kr. učnem zavodu še zaljiveje prezira nego v prejšnjih časih.

Iz ravnokar izdanega šolskega poročila za l. 1900.-1901. je razvidno, da od l. 1849. naprej je odmerjenih deželnima jezikom le po 3 ure na teden, docim je vse drugo ostalo nemško, dasi je na tem zavodu le neznatna peščica Nemcev, ki pa po veliki večini niso naši deželani. Vrh tega poučujejo še učitelji, ki so prišli k nam iz trdih nemških krajev, ne poznajo našega prebivalstva, ne deželnih jezikov, in nimajo do tega ljudstva nikakega srca. — Le izredni nadarjenosti in pridnosti naše mladine se je zahvaliti, da so vspehi tega zavoda vsaj še za silo v nekakem razmerju z izdatki, ki jih zavod požira.

L. 1850. je bilo že 351 učencev, v preteklem letu pa se jih je oglasilo 505. V vsem tem času je s. čno dovršilo zrelostni izpit 755 osmošolcev, med temi lepe število tujcev, kar je vsekakor premalo za našo deželo.

Od 505, ki so vstopili v zadnjem šolskem letu, jih je odpadlo že med letom 26, drugi red je dobilo 65, tretji red 30, ponovljajni izpit jih ima 23, a neizprašanih je ostalo 5 učencev, torej ni dočakalo sretnega

svršetka 149 učencev, kar je gotovo veliko prevelik odstotek.

Ta skrajno nepovoljni vspeh je imel za naše itak dovolj revno prebivalstvo tudi to posledico, da je plačalo celo šolnino v I. semestru 179, v II. sem. pa kar 224 učencev, torej skoro 50%, v skupnem znesku 12.525 K, docim so vse štipendije znašale le 12.165 K. — Ta števila dovolj glasno kriče o sistematskem uničevanju naše mladine!

Izredna strogost z mladino na tej c. kr. gimnaziji je skrajno neopravičena. Nemškemu otroku zadošča le njegov materni jezik, ko vstopi na gimnazijo. Zato navadno pridobi jedno celo leto! Slovenski in italijanski otrok pa si mora osvojiti poprej še docela tuj jezik, to je nemščino, ako se hoče izsolati na tej soli, ki je namenjena vendar v prvi vrsti prebivalstvu v deželi. Ta dvojna mera je pač skrajno krivična ter je očitno kršenje v ustavi zajamčenih pravic.

Umevno je torej, da moramo v takih razmerah toliko odločneje ostati pri nujni zahtevi, da se c. kr. gimnazija v Gorici preosnuje tako, da bo res služila prebivalstvu te dežele, ki je slovensko in italijansko. — Stroški bi ne bili posebno večji nego so zdaj. Prvi štirje razredi so imeli vsoprednice, prvi razred je imel celo dve. Le malo več je treba prostorov in učnih močij, da bi bila celo gimnazija razdeljena po narodnosti z obema deželnima kot učnima jezikom! To je conditio sine qua non za miren razvoj; za napredek in zadovoljnost obel narodov te dežele! Ne bodemo mirovali, dokler visoka vlada ne ustreže tej davni zahtevi prebivalstva brez razlike na stranke ali narodnost.

Z ozirom na to vprašamo: „Ali hoče Nj. E. gospod naučni minister brez odloga ugoditi davnim in neštetokrat opetovanim prošnjam, resolucijam, zahtevam slovenskega kakor italijanskega prebivalstva ter prevestrojiti sedanjo c. kr. nemško gimnazijo v Gorici tako, da se odpravi dosedanja krivica in bo služila prebivalstvu v duhu narodne enakopravnosti?“

II.

Interpelacija posl. dr. Henrika Tuma in tovarišev na Nj. Eks. c. kr. namestnika Leopolda grofa Goessa.

Deželni zbor goriški je v 3. seji svojega zasedanja l. 1900. odkazal iz deželnega za-

loga podporo Vinogradnikom, ki so poškodovani po trtni uši, 20.000 K, ter je visoka vlada obečala v isto svrhu prispevati enoliko. Kljub temu, da že potече kmalu drugo leto, vinogradniki niso dobili nikake podpore in ni še predvideti, kedaj pridejo do nje. Ves postopek v tej zadevi je sila počasen in tak, da posestniki pravočasno ne dobivajo pomoči ter se morajo zadolžiti in plačevati obresti, docim obečana podporščina leži na razpolago v deželni in državni blagajnici. Tudi pri sprejemanju prošenj in poizvedovanju je način postopanja c. kr. političnega oblastva skrajno počasen in nikakor ne odgovarja namenu posojila. Ta n. pr. se znatno zavlačuje delo političnih oblastev s tem, da se zahtevajo zemljeknjižni izvlečki, pri čemur se seveda c. kr. zemljeknjižni uradi po nepotrebnem preoblagajo z delom. C. kr. politično oblastvo bi pač vse potrebne podatke iz davčnega katastra in zemljiške knjige dobilo „brevi manu“ s tem, da bi dotična oblast na izvirno prošnjo ali na poseben list tako, kakor je za lustriranje zemljeknjižnih prošenj že itak predpisano, na kratko zabeležila one podatke, kateri so potrebni za rešitev prošnje. Iz navedenih razlogov vprašajo podpisani:

1. Ali je Nj. Eks. znano počasno postopanje c. kr. političnih oblastev pri reševanju prošenj za brezobrestna posojila radi naprave novih vinogradov, poškodovanih po trtni uši?

2. Ali je Nj. Eks. voljna odpraviti nedostanke in vplivati na nižje instance, da vse pri c. kr. oblastih nahajajoče se podatke pošljejo in dobé „brevi manu“ brez nepotrebnih stroškov za stranke in brez zavlačevanja za c. kr. urade same?

3. Ali je Nj. Eks. voljna ukreniti, da se za l. 1900. in 1901. dovoljene podporščine izplačajo brez odloga prizadetim posestnikom?

III.

Predlog poslanca dr. Henr. Tume in tovarišev se glasi:

Visoki deželni zbor skleni:

1. Pozivlje se vis. vlada, da sprejme železnico od postaje Sv. Lucija nameravane bohinske železnice mimo Tolmina, Kobarida, Bovca in Kluz do Loga pod Predelom, kot lokalno železnico med one, ki se imajo zgraditi z državno podporo in porošivom se tekom nastopajočega zasedanja državnega zbora.

2. Prispeva se iz deželnega zaloga za gori navedeno lokalno železnico z nakupom osnovnih akcij v znesku 200.000 K, in sicer ta deželni zalog odstopi mesto kupnine osnovnih akcij za enaki znesek osnovnih akcij vipavske železnice.

3. Nalaga se deželnemu odboru, da izposluje pri vis. vladi koncesijo za predhodna dela gradbe krajevne železnice po normalnem tiru od nameravane postaje bohinske železnice Sv. Lucija mimo Tolmina, Kobarida in Bovca do Loga pod Predelom, da dotične načrte izvrši nujnim potom, tako da bode mogoč obhod nameravane črte najdalje tekom enega leta, se v to svrhu odkaze iz deželnega zaloga znesek 10.000 K ter se pooblašča deželni odbor to svoto zajeti, če treba, tudi potom posojila.

DOFISI.

Vogersko. — Molčali smo na večkratno hujskanje v dopisih z Vogerskega v „lepi Gorici“, ker prijemljejo osebe, katere notože poznati črno za belo. Namen teh je, kolikor mogoče oslabiti njihov upliv, po načelu: namen posvečuje sredstva. Stvarnega se ti dopisi ogibljuje, tembolj pa udrihajo po njim na poti stoječih osebali po vzorih krščanske ljubezni. Reci mu, da ne reče on tebi. Na videz piše te dopise več oseb, ker posvečenec se zatika za hrbet drugim ali pa uredništvu samemu. Take manipulacije ne dela toliko iz nesramnosti temveč iz hudobije. Čas in sredstvo sta mu v to na razpolago. O tem o priliki. Za danes se omejimo na dopis z Vogerskega št. 53. „Gorice“, ki ga je podala vedno bolj predrzna, lažnjiva „fudlja“ o duhovski in odvetniški tarifi in ki meri bolj na „napredne slepiče“ kakor pa na objektivnost.

Kar se tiče velikosti stalnih (?) duh. tarifov, „katere ne sme nobeden (?) duhovnik prezirati pod strogimi (?) kaznimi in kateri so od pamtliveka (?)“ ne bodemo odgovarjali, ker dopisa v „Soci“ nismo mi pisali, čeravno se siringamo z dopisnikom. Na mesto tega povemo ta slučaj. Leban Marijana, udova, je umrla pred nekimi leti na Vogerskem in zapustila cerkvi 100 gl. za letno sv. mašo. Če je ta glavica prav naložena, bi nesla letnih 4 gl. obresti. Za te 4 gl. mašuje

- 119 -

Quo vadis?

Roman.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

Ljudje najdejo zopet onega Kristusa, kateri se jim je prikupil s tem, kar so pripovedovali o njem apostoli, ne pa nemilosrdnega sodnika, marveč blago in strpljivo Jagnje, čegar usmiljenje je stoterokrat nadkriljevalo človeško zlobo. Sladka tolažba je napolnila srca vseh, in v apostolovi navzočnosti se vsi pomirijo. Od vseh strani se začujejo glasovi: »Mi smo tvoje ovce, pasi nas!« Zopet drugi so klicali: »Ne zapuščaj nas na dan sodbe!« Na to so poklekovali pred njega. Ko je Vinicij to videl, je pristopil k njemu, dvignil rob njegovega plašča in sklonivši glavo dejal: »Gospod, pomagaj mi! Iskal sem jo v dimu in požaru in v človeški gneči, toda nikjer je nisem mogel najti. Verujem pa, da mi jo ti moreš vrniti.«

Peter mu položi roko na glavo ter reče: »Zaupaj in pojdi z menoj!«

III.

Mesto je neprestano gorelo. Veliki cirk se je razsul v razvaline in v onih delih mesta, kjer je bilo najpoprej goreti, so se porušile cele stavbe in ulice. Po vsakem takem porušenju so orjaški ognjeni stebri za nekaj časa sršali proti nebu. Veter se je spremenil ter pihal sedaj z neizmerno močjo od strani morja,

noseč na Caelij, na Eskvilin in na Viminal iskre, ogenj in žrjavico. Sedaj so jeli misliti tudi na gašenje. Po zapovedi Tigelina, ki je dospel tretjega dne iz Ancije, jeli so podirati hiše na Eskvilinu, da ogenj ugasne sam od sebe, ko dospe na praznino. To pa je bila le slaba obramba, s katero so samo hoteli rešitev tega, kar je že gorelo, ni bilo niti misliti. Bilo je pa vsekako treba priti v okom daljši katastrofi. Ob enem z Rimom je ginilo tudi neizmerno bogastvo, ginilo premoženje njegovih bivalcev, tako, da je sedaj okrog mestnega obzidja bilo na stotine tisočev samih beračev. In že drugi dan jel je te nesrečneže mučiti glad, ker je neizmerna množica hrane, nakopičene v mestu, z njim vred gorela in ker v splošnem neredu nihče ni pomislil na to, da se je treba pobriniti za drugo. Še le ko je dospel Tigelin, je bila poslana v Ostijo primerna zapoved, toda med tem se je množica že jela puntati.

Hišo poleg Aqua Appiae, v kateri je prebival Tigelin, so oblegale ženske, ki so od jutra do večera kričale: »Kruha in strehe!« Zamán so si prizadevali pretorijanci, poklicani iz velikega taborišča, med via Salarijae in Nomentanae vzdražati nekaki red. Tu in tam so se jim ljudje upirali; neoborožene tolpe ljudij so, pokazovaje na gorečo mesto, kričale: »Pobijte nas pri blesku tega ognja!« Ljudje so se hudovali na cesarja, na augustijance in pretorijanske vojake in nezadovoljnost je vsaki hip naraščala tako, da je Tigelin, zroč po noči na tisoče ognjev, gorečih okrog mesta, rekel si v duhu, da so to ognji v sovražni-kovem taboru. Na njegovo povelje so pripeljali razum moke kolikor je bilo le mogoče pečenega kruha ne samo iz Ostije, marveč tudi iz vseh mest in vasij po okolici, toda ko je prva pošiljatev dospela po noči v Emporium, razbila je množica glavna vrata od strani

Aventina, hipoma razgrabila vso hrano ter povzročila grozen nered. Pri svetlobi meseca so se borili ljudje tako srdito za kruh, da so množico, ki je prinesla živež, potepali po tleh. Moka iz raztrganih vreč je nalik snegu pokrivala vse prostranstvo od tabora ter do obokov Druza in Germanike, in ta nered je trajal dotlej, dokler vojaki niso zasedli vsa stanovanja ter niso jeli odganjati množico z orožjem v roki.

Od časa napadov Galov pod poveljništvom Brenna ni še doletela Rima taka nesreča. Ljudje so obupno primerjali ta požara drugega drugemu. Toda tačas je ostal vsaj še Kapitol, ki pa je bil sedaj obkoljen s strašnim ognjenim vencem. Mramor seveda ni gorel v plamenu, toda po noči, ko je veter razpihal plamen, se je jasno videlo, kako je streha Jupiterjevega templja bila vsa rudeča nalik žrjavici. Za časov Brenna je imel Rim prebivalce privajene redu (disciplini), udane mestu in svojim oltarjem, sedaj pa so okrog mestnega obzidja tičale množice raznovrstnih ljudij, sestavljene večinoma iz sužnjev in oproščencev, ki so bili pripravljani pod pritiskom revščine obrniti se proti vladi in proti mestu.

Ves ta ogromni požar, napolnujoč vsa srca s strahom, je že pomirjal nekoliko razbrzdano množico. Za požarom je mogel še slediti glad in bolezen, ker se poleg te nesreče nastali še grozni soparni dnevi meseca julija. V ozračju, razgretem od ognja in soluca, ni bilo moči dihati. Noč ni prinesla olajšave, marveč je postala pravi pekel. Po dnevu pa se je videl strašen in obupen prizor.

(Dalje pride.)

Berlot Anton jedno tiho mašo, pri kateri zamudi picle 1/2 ure. Župnik nas spominja na izkaz v cerkvi ali v razširjeni sakristiji na Vogerskem. Ta izkaz kaže, koliko da se mora plačati župniku in cerkvi za to in ono opravilo, za pisma ali listine s kolekom in brez koleka. Prva (s kolekom) so tudi dobro osoljena. Zato izdaja župnik krstne liste in ne županstvo brez kolekovanj domovnic. Izkaz pravi, da pri poroki je navada „ofer“; novica prinese pri izpraševanju kokoš itd. Da noče poročiti iz gole pobožnosti brez plačane sv. maše, kedo mu zameri? Samo nas naj pusti v miru.

V dopisu v „Soči“ stoji, da z daj župnuje in županuje Berlot. Kako se pa logično odgovarja v „Gorici“: „Kar se tiče tega, kedo na Vogerskem gospodar in županuje, je nam dobro znano, da pred leti je tam paševal Blaž Sedevec, tamošnji učitelj. Župan je bil Rubbia. Odpovedal se je županstvu. Izvoljen je bil Ivan Bele. Odpovedal se je tudi on. Zakaj? Prašajte jih“. Ste ga videli, kakó suče „bruzadlo“. Nu, Rubbia odgovori, pa komu? Bele je že odgovoril, da kot tedanji ključar in župan ni mogel več prenašati župnikovih napadov, ki je prišel celo v njegovo hišo se „kregat“. — Ta g. nunc ni mogel namreč pridobiti tega župana, ki je bil tudi naroden na „Primorca“, za svoje sebične namene. Zato je pa tudi šuntal proti njemu. Zdaj pa ta črni dopisnik „Gorice“ pristavlja: „Učiteljeva in Rubbijeve stranka in ne župnikova je izvolila sedanjega župana Andreja Gregoriča“. — Hm! Zakaj navaja to? Saj župnik ni bil starasina. Ne le ta „Črnič“, ampak cela naša in sosednje občine vedo, da izmej 18 starasin ni hotel biti nobeden župan, izvzemi Andreja Gregoriča, ki je vedno hrepenel po županskem stolcu. Vsi drugi so se bili zbalj zadržati in terorizma, kakor gori povedano. Andrej Gregorič, sedanji župan, je torej postal župan — se vé, da smo ga volili, ker smo vendar morali imeti župana in volitev dokončati. Ali, ker je imel sedanji župan malenkostno stranko, jo je ta mož dobro premislil in pogodil: Odpovedal je „Sočo“ in se naročil na „Gorico“. Takó se je izcimila klerikalna stranka na Vogerskem. Da pa ni naš župan klerikalec v pravem pomenu, je razvidno iz faktuma, da je pri neki priložnosti, ko se je bil v farovžu z župnikom „ugrel“, kričal zunaj: „Tega farja z vilami iz našega farovža!“

Lažnjiva „fudlja gudlja“ nadaljuje: Cn (Gregorič) je sprejel županstvo, odslovil učitelja-tajnika, ter uredil silno zamotane zadeve. S tem je mislil lažnjivi Kljukec lopniti ne tajnika, ampak učitelja po glavi. To, to se lahko bere pred oltarjem! altro che „Gorico“! —

Da je župan Gregorič tajnika odslovil, je grda laž, črna, kakor dopisun sam. Učitelj, tajnik, starasina, naprednjak, ki ne zatajuje svojega prepričanja — je namreč razvidel, da se snuje v novem županstvu klerikalna komanda; prašal je nalašč večje plačilo, da

Evangelij v Vipavi in okoli Vipave.

Zgodovinska črtica na podlagi deloma še neznanih dokumentov.

Spisal V. A. Schmidt, evangelijski župnik v Gorici.

(Iz nemškega rokopisa poslovenil I. K.-č.)
(Dalje.)

Privoljenja v Brucku so mu bila izključovana, in zato je imenoval ono zborovanje stanov „sovražni deželni zbor v Brucku“ (Loserth „Reformation und Gegenreformation in Innerösterreich“ I. str. 287.). V Monakovem se je sešel Karol s svojim bratom Ferdinandom iz Inomosta (13. in 14. oktobra 1579.) in tu se je določilo do posameznosti, kako treba storiti v praksi pacifikacijo iz Brucka neizdatno. Na Goriskem se je vršila prva točka monakovskega programa, izganjanje duhovskih ali posvetnih prvakov, še v istem letu že dne 26. febr., 25. marca in 8. maja z veseljem proti Andreju pl. Altems-u, Scipio Formentin-u, Linhardu in Frideriku pl. Orczan-u, Erazmu iz Dornberga, Jerneju Posch-u in Juriju Adnär-ju. Tako so imeli v rokah nekaj tudi proti Vipavcem.

Knez je prijel takoj za tožbo ter je odgovoril na njo, ali ne, kakor bi bilo pričakovati, s kako preiskavo o naznanjenih obdolžitvah ali vsaj o poudarjeni pripadnosti k evangelijski cerkvi, marveč izdal je brez drugega ukaz za izgon proti Distlu z njegovimi 3 predstojniškimi člani in vrhu tega še proti

bi se z vzrokom lozje odpovedal. To je objektivna resnica!

Kar se pa tiče silno zamctanih razmer, prosimo g. dopisnika, da nam razloži, v čem te obstoje in kedo jih je bil zamočal, potem bomo nadalje odgovarjali, ker drugače se pravi: vreči kamen in skriti roko. —

Konečno povemo g. Berlotu, ki se toliko vsiljuje v naše občinske zadeve, — če ravno je bil pri instalaciji pred oltarjem slovesno prisegel vis. častitemu o. Konstantinu, da se ne bode nikdar utikal v občinske zadeve, a pri vsem tem takó „dobro“ skrbi za občinsko gospodarstvo — da se vidi dobro namera, kakó bi se tudi patronstva rad otresel (sloboda draga) in imel doma na vrvi svojega „patrona“, ki bi vedel celó njegovo velikodušno željo, a ubogim davkoplačevalcem naložil s tem patronov delež na hrbet. Zato je tudi skrbel in skrbi za „dobrega“ župana. — Sapienti sat.

Triumvirat.

Vel. Žablje, dne 14. julija 1901. — Gosp. urednik, izvolite priobčiti ta dopis kot odgovor lažnjivemu Kljukecu iz Vel. Žabelj v „Gorici“ z dne 13. t. m., kateri zamore le na katoliški podlagi tako „fajn“ farbati, — kajti drugače bi gotovo ne. — I. In sicer pravi, da prisedi g. dr. Tuma v Žablje, ni vedel, kam da bi se obrnil; prašal je po D., to je res. To pač ni res, da sta se D. in dr. Tuma zrla v obraz, kot da bi drug drugega ne poznala. 2. Da je bila vdeležba majhna od strani Žabeljcev, in da se kar jih je bilo, da niso bili njegovi. To pa je infamna laž, katero se more sploh le zlobna duša izmisliti. 3. Da se sramujemo shoda, ter da nismo imeli nobenega pri vsprejemu, da nismo imeli nobenega za predsednika, ter da smo iskali pri njih katoliških narodnih mož. To je tudi laž!!! Pač pa se je tak katoliški narodni mož sam ponujal za predsednika. (Na zahtevo tudi ime). Da shod ni imel nobenega predsednika, to je pač res, to pa zato, ker ga ni bilo potreba. Drugače pa smo imeli moža v svoji sredi, da lahko rečem moža v pravem pomenu besede. Da se je shod zaključil še pred sesto, to ni res, kajti ravno ob šestih. Nadalje da se je g. dr. Tuma z g. Kocijancem odpeljal že okoli sedmih, to je tudi gola laž, kajti imeli smo še čast, videti ga ob 3/4 na 8. Pa pustimo to, naj nas obrekujejo, saj to je njih naloga, saj to je njih ideal, to je sploh njihov Bog.

Ozrimo se malce na večerni hlad istega dne, ozrimo se na vrt g. M., kako da je bilo tam vse živo in elegantno. Na vrtu nam je bila čast, da smo se zares takorekoč imenitno zabavali. Kajti imeli smo v svoji sredi dokaj imenitnih mož iz različnih krajev. Zlasti je bilo dosti občinstva iz Smarij, Gabrij, Brjij, Ajdovščine in Ceste itd. Skratka bilo je ogromno omizje tujih in domačih gostov. Ko so se gostje posedli na komaj donesene jim sedeže in mize ter se mlce pomirili, se je dvignil raz sedež g. nadučitelj Bajt, kateri nam je napravil primeren govor, a imeniten. Kakor tudi nam je delalo obilo prekrasne za-

nekemu puškarju („Pixenschiffer“). Ni navedeno, v koliko je bil deležen ta pri utrjevanju naših Vipavcev na zvestih evangelijskih tleh; na vsak način se je moral deležiti utrditve evangelijskega odpora očividno ali najmanj pa je nadkrijeval množico drugih protestantov z nevstrašnim, odkritim, veselim izpovedanjem evangelijske vere. Njegovo ime ni imenovano in tudi drugače ne omenjeno. Sama pripadnost k evangelijski veri torej je zadostovala knezu, da se je poslužil grozne naredbe izгона iz dežele brez zaslišanja prizadetih. Javno je pokazal svoje sovrašтво do protestantov. Vipavcem „postavljeni sodnijski in deloma tudi gospodarski oblasti“, Lorencu baronu Lanthieri-ju, je dal doposlati „povsem resen ukaz pri kazni 2000 dukatov v zlatu, brezpogojno plačilnih, kjer mu nalaga, iz cele sosesčine samo ti 4 s puškarjem, ki je tudi odpadel (namreč od stare vere).... iz sodnije Vipavske odstraniti, in ako se teh 5 dobi.... tam, jih dati zapreti in dobro zavarovati, ter to sporočiti potem njegovi kneževski visokosti“. (Iz prej imenovanega pisanja onih 4 brez datuma iz l. 1581.) Kako malo je moral knez zaupati svojemu baronskemu zastopniku za Vipavo, ako je pretil, ne da bi se bil pripetil kak upor — o tem se ne poroča nič — odgovoriti na njegovo človečnost, ko bi se previdoma vzbudila, z jako izdatno kaznijo!

Originalnega ukaza kneževskega ni, nego samo gori navedena vsebina. Lorenc baron

have pevsko društvo „Školi“ iz Smarij, katerega pevci so imenitno peli krasne narodne pesmi (pod vodstvom g. Kavsa). Peli pa niso samo Smarenjci, imeli smo še drug močan zbor med seboj, namreč peli so tudi naši rojaki iz Ajdovščine, katerih petje je prav ukusno in imenitno slišati. One melodije naših rojakov nam nikdar ne zginajo iz spomina. Tako je končal ta dan, dasi taki dnevi so redki a tem lepši, dnevi, kateri nam ne idejo nikdar iz spomina. Konečno, ko je legel tihi mrak na zemljo, smo se razšli vsak na svoj dom, nesoč s seboj prekrasne vtiske v dnu srca, upajoci, da se še kaj v kratkem snidemo v naši bližini. Posestnik.

Domate in razne novice.

Osebnost vesti. — Poštni oficijal gosp. Josip Strukelj v Ljubljani je imenovan poštним kontrolorjem za Pulj. — C. kr. evidenci geometer g. Rudolf Fasan v Tolminu je imenovan c. kr. višjim geometrom v IX. plačilnem razredu istotam. — Premesčen je sodni svetnik Jak. Apollonio iz Pazina k deželni sodnji v Trst.

Dnevni red XI. seje deželnega zbora v sredo 17. julija 1901. ob 5. uri popoldne. 1. Predlog, zadevajoč zgradbo železnice Gorica-Cerwinjan (izvršitev zadnjega dela železniskega načrta, ki je bil sprejet v seji deželnega zbora dne 19. nov. 1889); 2. Poročilo ožjega odseka za zgradbo deželne norišnice; 3. Odstop delnic vipavske železnice viadi kot prispevek k gradbenim stroškom druge železniske zveze s Trstom; 4. Načrt zakona glede mestnih ljudskih sol; 5. podpora 40.000 K zaprosena od c. kr. kmetijskega društva v Gorici; 6. Dežel. davščina na vino, „petijot“ in sodino vodo; 7. Načrt zakona o razredbi nekaterih cest in mostov v Stopniku in Tratah; 8. Utemeljevanje predloga glede železnice Sv. Lucija-Tolmin-Predel.

Shod v Mirniku. — Narodno-napredna stranka je sklicala v nedeljo javni shod v Mirniku tik italijanske meje. Katastralna občina Mirnik ni velika; v bližini je še par manjših vasij. — Došlo je okoli 160 mož. Predsednikom je bil izvoljen veleposestnik gosp. Fran Kaučič z Golegabrda. — Dr. Tuma je razpravljaval v obsirnejšem govoru sama gospodarja vprašanja. Posebno je poslušalce zanimala cesta ob Idrijci in poroštvene zadruge. — Na poziv dr. Tume, naj se zborovalci oglašajo, ako imajo kakoršna koli vprašanja ali želje, je pristopil prvi gosp. Anton Stakula iz Mirnika ter predložil prošnjo na deželni zbor zastran uravnave Idrijce in njenih pritokov. — Dr. Tuma odgovori, da to prošnjo rad podpiše in predloži deželnemu zboru, toda letos se ne bo rešena. Treba je pravih načrtov, ki ne bodo tako hitro gotovi, toliko bolj, ker nimamo na razpolago dovolj inženirjev. Tu je pa še druga težava. Idrija je mejna reka, ali ne povsod, marveč se ponekod vije sem in tje čez mejo. Tu bo treba še dogovorov z italijansko vlado. Prav pa je, da se je sprožila ta misel, kajti škoda je ponekod res velikanska. Treba bo pridobiti za uravnavo vse druge občine ob Idrijci.

Oglasi se na to gosp. Anton Molar iz Skrljevega radi občinske ceste, katere kozbansko starasinstvo noče podpirati. — Dr. Tuma pravi, da je težko pričakovati kako deželno ali državno podporo za občinske ceste, ako niti občina noče nič dati. Vendar naj se vloži prošnja na deželni zbor. —

Lanthieri je dal teh 5 v „grad Rihemberg („Reiffenberg“) v grofiji Goriski.... odvesti“. Tu se je izvršil znameniti čin oblastvenega pričetka protireformacije. Dne 26. julija 1581 je čital tam, kjer je baš bival, tem 5, ki so očito došli tje nekoliko dnij poprej, torej ne daleč od tega dneva datovani in, kakor rečeno, žal, neohranjen izgonski ukaz. Manj kruto od kneza je pustil reč ostati pri tem ter ni storil, ko so skušali ti „od hiše in dvora, od žen in otrok“ pregnani ustavljati nesrečo z raznimi na deželni zbor in na kneza naslovljenimi protiprosnjami, ničesar, da bi takoj izpolnil ukaz, čeprav se je isti glasil brez odloga na takojšnji izgon ali zapor. Ostali so prosti. Poročilo, da so jih zaprli, torej ni moglo oditi na kneza, kar pa je zahteval v svojem pismu. Svojem pred se poklicanim izgnancem pa ni dal Lanthieri na tisti dan, ko jim je čital obsodbo v pregnanstvo, nič čutiti svoje nameravane milostljivosti. Jako resno in v uradni obliki jim je „naznanil vsebino takega ukaza“ ter jim „pustil celo citati“. Drugega obtožencem, razven izkazane naklonjenosti, da so videli ukaz, ni ničesar dovolil. Tako je pat mogel v slučaju potrebe navzgor pokazati vsaj to, da je izpolnil dne 16. julija točno knežev ukaz: Izgon je bil naznanjen. V ukazu ni stalo nič o kakem pogajanju z razkolniki ali o sprejemanju njihovega opravičevanja.

(Dalje pride.)

Predsednik g. Kaučič pojasni natančneje kako je z ono cesto. —

Oglasi se dalje gosp. Franc Kabaj iz Hlevnika, ki pravi, da župan noče dati nič več smodnika tamošnji strelni postaji, dotim ga daje drugim, kjer ne streljajo proti toči, a rabijo oni ceneni smodnik v druge namene. — Dr. Tuma pojasni, kako je s strelnimi postajami. V tem slučaju se je treba najprej pritožiti na starasinstvo in v drugi vrstli na deželni odbor. — Isti Kabaj pripoveduje, da občina Dolenje noče nič prispevati za občinsko cesto do Kodermaca v Hlevniku. Do razdelitve te županije v kozbansko in dolenjsko so vsi enako skrbeli za njo, zdaj pa Dolenjci nočejo nič več dati, dasi jo rabijo tudi oni in en del spada pod njih katastro. — Dr. Tuma odgovori, da treba o pravem času pregledati občinski proračun; ako ni v njem zneska za to cesto, se je treba pritožiti na deželni odbor.

Gosp. Pičulin Janez iz Golegabrda predlaga, naj bi se postava spremenila tako, da bi se vršile v Mirniku vse volitve za ta katastro, ker v Kozbano ne gredo radi; ondi jih zastamujejo in niti varni niso tisti, ki niso volili tako, kakor hočejo kozbanski močnejši. — Dr. Tuma pojasni, da zdaj to ni mogoče, ker postava drugače predpisuje, pa tudi zanprej ne bo to dopuščeno, ker bi bilo težavno, izvesti take volitve. Upanje pa je, da tudi v Kozbani bo nekaj pametnih mož, ki bodo delovali na to, da se razmere ublažijo, da podivjanost poneha in bodo mogli torej tudi drugače misleči volilci brez strahu v Kozbano.

Gosp. Zalatel Ivan iz Hruševlja vpraša, kako je s cesto od Kozbanjščecu in kaj storiti, da se ta izvrši. — Dr. Tuma v obsirneje odgovarja na to vprašanje, ki je v tesni zvezi s cesto po vrhu od Kobalarja, za katero pa občina Kozbana noče nič dovoliti. — Konečno vpraša še učitelj gosp. Miloš Toroš, kaj je s cesto od Hruševlja do Britofa pri Neblem. Dr. Tuma je odgovoril tudi na to vprašanje, dokaz, da so mu bile dobro znane vse te krajevne homatije ob italijanski meji.

A. Gabršček iz Gorice je govoril se o organizaciji narodno-napredne stranke ter pojasnil nekaj točk njenega programa.

Na to je bil shod zaključen. Predsednik gosp. Kaučič se je zahvalil za prireditve tega shoda in se posebe dr. Tuma o za vso pozornost, katero obrača tudi zapuščenim rojakom ob Idrijci. Zborovalci so zaklicali odusevljen: živio!

Ko so se odpeljali trije zastopniki narodno-napredne stranke, so jih zborovalci še enkrat prav srčno pozdravili in jim klicali trikratni: živio!

Tako je minula torej tudi ta nedelja v — delu za narod, in sicer za ono zapuščeno naše ljudstvo tik italijanske meje. Zastopniki naše stranke so v razgovorih z mnogimi možmi natančno spoznali razmere in potrebe onega oddaljenega kota naše dežele, kar bo dobro služilo v nadaljnjem delovanju naše stranke za blagor naroda.

Pesem o „Izdajicah“ je zapela krščan. sestra v ulici Vetturini, ker smo napisali nekaj umestnih besed o tomboli v Št. Petru. Med drugim piše: Kdor se drzne naš „Sol. Dom“ podirati, ta je izdajica našega naroda... Kdor ne privoči male podpore revnemu solarčku, ta ni človekoljub, marveč brezsrčen barbar....

Tako se drzne pisati „Gorica“ proti stranki, ki je doslej največ storila za slovensko solstvo v Gorici ter ima svoj večji delež v „Sol. Domu“. Kje pa so bili od leta 1890. naprej tisti možakarji, ki se zdaj postavljajo proti nam za stebre slovenskega solstva? Cela klerikalna falanga se je zarotila — dr. Gregorič ima priče, da se je to izvršilo v sakristiji, zato je došla v „Soči“ notica, katero „Gorica“ od sobote ponatiskuje! —, da ne da niti beliča za „Slogine“ zavode. In ni dajala! Zato so vsa leta morali toliko bolj natezati mošnjice tisti rodoljubi, ki so danes po ogromni večini v naši stranki. „Soča“ je navduševala, zbirala, vodila, bojevala se proti nasprotnikom, a dr. Gregorič je žel in zanje slavo tega dela. Priznavamo, tudi on je izpolnil svojo dolžnost, — toda pohlepnost po slavi, prilasčevanje tujih zaslug, košatenje s pavovim perjem vendarle presega vse meje! — Danes je klerikalna stranka neomejen gospodar v „Sol. Domu“. Toda prav nič ne uvažuje, da je v tako razburljivih časih domačega prepira neobhodno potrebno: daleč proč držati sleherno strankarstvo! Nasprotno: klerikaici se tiče kakor klopi „Sol. Doma“ edino za to, ker je v Gorici za nje edina prava opora; oni „Sol. Dom“ predrzno zlorabljajo v svoje strankarske namene, ki so naši stranki sovražni, a vkljub temu se zanašajo v velikem delu na podporo naše stranke! V tem tiči vsa nesramnost klerikalne klike! Vzvišeni namen narodne vzgoje pošiljajo v boj za svojo propadajočo slavo ter hočejo s tem držati v šahu naprednjake, češ: izdajice ste, ako ne podpirate!

Mi smo že čisto označili svoje stališče in smo že takoj od prvega početka svarili pred zlorabo „Sol. Doma“. — V „Solskem Domu“ je zavetišče za vse klerikalne združbarije, seje, posvetovanja, ondi se košatita „Gorica“ in „Prim. List“, ondi „Centrifuga“, od ondi gredo v slovanski svet vse klerikalne spletkarije in grdobije proti stranki, brez katere bi danes oni prostori ne bili v

narodnih rokah! Proč s temi zlorabami mesta, ki bi moralo biti enako pristopno vsem rojakom brez razlike strank, proč s klerikalno strankarsko vlado, a vodstvo naj se izroči nevtralnimi rokami ali obema strankama, potem homo imeli vsi enako veselje do podpiranja in žrtvovanja. — Dokler pa klerikalci tako drzno zlorabljajo „Solski Dom“, naj tudi več žrtvujejo, naj nategujejo mošnjice bolj nego doslej! — Mi zaman iščemo razna klerikalna imena med „Harovate“, ki se odlikujejo v pozitivnosti! Če ljubo, jih začnemo navajati! Nasprotno pa naprednjaki dajejo v toliki meri, da se jim treba čuditi! Saj je napredna stranka le iz „krčmarjev, njihov pivec, žganjarjev in lahkoživcev“, saj nam dajejo vse možne grde priimke, vendar večina naprednjakov še danes obilno podpira „Solski Dom“, dotim klerikalci ne dajo niti beliča za društva in naprave, kjer imajo važnejšo besedo naprednjaki! — Veselica 29. junija je bila v korist delavskemu društvu, a se je cel teden agitovalo proti njej! Od naše stranke pa se kar zahteva podpora Alojzijevešča in Katoliškega (— „Gorica“ ta naslov vedoma pači, izpušča je naslov „Katoliški“, da bi — slepila!) — delavskega društva, kjer dr. Pavlica hujska leto in dan proti naši stranki! Kdor to podpira, daje najhujšim sovražnikom naše stranke nož v roke, da nas zakoljejo! —

Poje in poje, zdaj bo godel in zvonil. — Zadeli smo. Je že začel, kakor smo rekli. „Gorica“ prinaša na prvi strani dva polna predala pričetka nekakega velikega „dela“, kakor se da presoditi iz 165 vrst, ki tvorijo menda prolog ali pričetek pričetka prologu. Potem pride začetek uvoda, uvod itd., kakor smo povedali. To „delo“ pa utegne biti še mnogo obsirnejše, kakor smo pričakovali, ker smo mislili, da bo le pel in godel, ali k temu je dodal — vseh dobrih reči so tri — še zvonjenje. Tudi zvonilo bo. Torej pel bo, godel in zvonil.

V kakšno harmonijo spravi vse to, kam meri, kdo je pisac, pisec s kolom, to je še vse tajnostno, zavito v meglo. Iz tistih dveh predalov še ne moreš drugega nič konstatovati nego le gorenje tri reči. Ali na koncu stoji mnogo obetajote: Dalje prihodnjic. Torej danes bodo citali nadaljevanje prologa ali uvod znamenitega „dela“ pod znamenitim mrcinastim naslovom! Citateljem „Gorice“ želimo dober tek!

Vprašanje, zakaj je zvonil, ostaja še vedno odprto. Potegoval se je za neko trdo nemško trdko, ki je Slovenec sovražna, proti zvonjarju v Gorici, ki Slovencem se ni zakrivil lasu in ga tudi ne zakrivi. Zakaj je tako pridno zvonil? Na tak za kaj je težko dati pozitivno potrdilo. Marsikateremu „zakaju“ v javnosti je podlaga tajna, v slučajnih dognana le na 4 oči. Plodovitost v pisarenju o „zvonstvu“ je bilo obudovati, tako da bi se človek z naravnim mišljenjem ne mogel sprijazniti popolnoma s trditvijo, da ni bilo onim člankom za nič drugega nego za stvar samo. — Ljubezen je res čudna moč, ki dela čudeže, iz ljubezni se stori marsikaj, ali v slučajih se pod krinko ljubezni skriva čisto kaj drugega. Honey soit qui mal y pense! —

O denunciaciji tudi govori. — Mrcinasti gradogled govori v pričetku prologa k svojemu znamenitemu „delu“ tudi o neki denunciaciji, čes da je bil ovaden v „Soči“, da je on pisal svoj čas članke o zvonstvu. O tem je napolnil ves drugi predal in se par vrst prvega. Kaj je pa resnice na tistem predbacivanem ovadstvu? — Da je pisal Mrcina članke o zvonstvu v „Soči“, to je bila javna tajnost, saj se je on sam bahal okoli, da je pisec onih stvari. Ko je nekoč „Soča“ le en passant omenila zvonjenje, je omenila le nekaj javnosti že znanega. Kje je torej kako ovadstvo? — Kdo ve, kaj se vse najde ta „glasbenik“?!

Lastna hvala se pod mizo valja. — Še vse premalo so mu kadili. Premalo kadilnic je bilo, premalo dišečega kadila za vse tiste ogromne zasluge, kateri si je stekel tekom dolge vrste let. Kadilo se mu je spredaj in zadaj v tem in onem pogledu, ali na „zvonstvo“ so bili le pozabili v toliko, da se ni moza pokadilo in počastilo tako, kakor on misli, da mu pritiče. Radi tega pa je on vzel sedaj sam kadilnico v roke ter si pokadil: „Citateljni pevovodja se je že iz mladih nog bavil z zvonstvom ter je v tem oziru najboljši veščak med glasbeniki na Goriskem.“ Precej domisljive tiči možu v možganih! Ali takrat, ko je „zvonil“, se je oglašal nekdo drugi, neki katoliški župnik, ki ga je temeljito pobijal. Javnosti je znana sedaj hvala, katero si poje o zvonstvu, kje je napravil studije o tem, tega pa ne vé živ krst. Kar trdi on, to so drugi z imenitnejšimi razlogi pobijali. Mi, navadni ljudje, ki ne znamo „zvoniti“ tako kakor g. Mrcina, seveda ne moremo presojati, kdo govori prav. Toliko pa je gotovo, da so rekli na koncu vsi citatelji: Hvala Bogu, konec je! Brez dvoma se oddahnejo tudi citatelji „Gorice“, kadar skončajo mrcinajade!

Konfuzni „Prismojenec“ piše svojim konfuznim pristavem v „listnici uredništva“ v zadnji številki naslednje: Berij pri Gorjanskem: Prejeli. Morda pričbimo, pa ne razumemo dobro. — Iz Kozbane: Ne razumemo! Iz tega sledi dvoje. Prvic, da je „Prismojenec“ voljan prinašati tudi stvari, kojih niti sam ne razume, drugič pa, kar se Kozbane tiče, da slavnoznane

Kozbanske modrosti niti „Prismojenec“ več ne razume. Bog jim pomagaj, saj si niso sami krivi — krivi so sedanji vroči pasji dnevi! — Tako nam pišejo.

O sodnih uradnikih. — V isti številki „Gorice“, v kateri se na prvi strani poje visoka pesem proti denuncijanstvu, kjer se zatrjuje, da denuncijant se gabi že želodec, da o morali ne govorimo, ter se izjavlja, da je najhujše, če je denuncirano dejanje dobro ter mu je hotel ovaduh dati le z ovadbo navidezno slabega dejanja — v isti številki pravimo, se prav pridno denuncira. Na prvi strani akademično razpravljanje o denunciaciji, na zadnji pa grda denunciacija sama! — La citajte sestavek „O sodnih uradnikih“, pa spredite, kako hoče „Gorica“ v krščanski ljubezni do bližnjega denuncirati par jako mladih sodnijskih uradnikov, čes, da ne poznajo neke ministerijalne prepovedi, po kateri je prepovedano sodnikom očitno vnaševanje v strankarske borbe. Denunciacija je tim grša, ker ne poznamo v Gorici nikakega uradnika, ki bi se umešaval v borbo naše stranke! Tu imate grdega denuncijanta, ki denuncira samo za to, ako ne vidi koga tičati le krog njega. Falotski denuncijant sodi, da ako kdo ne caplja prav za njim, je pristav nasprotno stranke, in ako vidi kje kako veselo družbo mladih gospodov, ki seveda ne molijo rožnega venca, pa misli: Ah! to so naprednjaki! Kateri so? Dajmo jih malo opikati ali podnuncirati! Tu sem pač tičejo stavki: Denuncijant se gabi že želodec, da o morali ne govorimo in najhujše je, ako je hotel ovaduh dati denunciranemu dejanju le z ovadbo navidezno slabega dejanja. — In to je hotel!

Kako pa stoji klerikalci nasproti sodnijskim uradnikom? Laskajo se jim, kar se da, in zadnjič ob državnozbornih volitvah so imeli za kandidata kar 4 v mislih. Če ne bo ta, bo ta itd. Kandidovali so končno svetnika Rutarja. Iz tega pa je razvidno jasno, da klerikalci hočejo imeti sodnijo v svoji službi! In v tako svrhu se poslužujejo „čisti rodoljubi“ v krogu „Gorice“ celo denuncijanstva!

Daleč so prišli, tako daleč, da kmalu ne ostane zanje prav nič drugega nego samo golo pomilovanje!

Biljanski kurat, znani Rojec, rolni nedeljo za nedeljo v cerkvi proti „Soči“. Tudi za preteklo nedeljo se mu ni bilo zljubilo, napraviti kako pametno pridigo, marveč se je rajši zaganjal v „Sočo“ ter rotil ljudi, naj nikaner ne pohajajo tistih krčem, kjer imajo „Sočo“, da kdor jo čita, se pohujšuje itd. Povdarjal je tudi, da duhovniki so postavljeni od Boga ter da on ne pozna nikakega, ki bi bil kaj takega storil, kakor je pisano v „Soči“. (Jej, jej, kako se dela nevednega, ko vse dobro vé!) — Potem pa jim je povedal tak-le eksemplj: Neki mladenič je hotel zapeljati v greh neko dekle. Dekle je reklo: To bi storilo dobro tebi in meni, ali predno dovolim, pojdem vprašat g. nunca za svet. On pa jej je rekel, da naj nikaner ne hodi, ker nunc jej umevno ne bo kaj takega svetoval itd.

G. kurat je govoril o pohujšanju. Kdo pohujšuje? Ali tisti, ki dela greh, ali tisti, ki ožigosa tak greh, potem ko na pristojnih mestih prve vrste tega nočejo storiti? Odgovor na to ni težak. — In dalje je bila „Soča“ naravnost izzvana na tak boj. Saj se vendar še dobro spominjate, kako je „Gorica“ s prvega početka dalje udarjala prav na delikatne strani nasprotnikov, kako je hotela spravljati na dan pikanterije — ako bi jih bila le imela! Po deželi so krožila zasramovalna pisma z nesramno vsebino, po priznicah pa se je začela prava ostudna gonja proti prvokom naše stranke, katere so hoteli slikati kot ničvedne ljudi, kot propalice, kot sebičneže itd. Dolgo časa smo prenašali to mirno, ali ker le ni bilo konca, smo začeli kazati prav dobro zadete fotografije raznih gospodov nasprotnikov, ki so se toliko zaganjali v nas. Iz zvali ste tak boj, sedaj ga imate, kar ste iskali, to ste našli! — Kdor govori tu o pohujšanju, da se isto širi po „Soči“, tisti brani pohujšanje, tisti je sam pohujšljivec! Krinko z obraza tistini, ki skriti v grehah obkladajo našega poštenega kmetiča s hudiči, ako le kaj malega zagreši, tistim, ki zlorablja nasproti nam vero in cerkev v svoje sebične namene, da bi le oni gospodovali nad ljudstvom. — Oni zvitarski rek: „Ne glej me, kaj storim, glej le, kaj učim“ — pa ne velja več! —

V ostalem pa prosimo, ali ni gori navedeni eksemplj o dekletu in mladenču naravnost pohujšljiv? Prevdarjajte to, gosp. kurat, potem spredite morda, na kake misli napeljujete ljudi v cerkvi. Vasi ljudje v Biljah smatrajo tisto za pohujšanje, ali Vi ne?! — Čudno in nečudno, kako nekateri naši nunci tako radi povsodi in tudi v cerkvi govoré o mesenosti!

Finančni odsek o užitnini. — Povedali smo že, kako je prišel kozel za vrtnarja, to je prof. Berbuč za poročevalca finančnega odseka o užitnini; tudi je znano, zakaj je bila Berbučijada odstavljena z dnevnega reda.

V rokah imamo predloge, katere stavlja finančni odsek deželnemu zboru. Iz teh predlogov je razvidno, da se je Berbuč pridno učil iz polemike v „Soči“; sprva ni razumel prav nič, zato je tudi „Gorica“ pisala ne-

umnost na neumnost, potem pa je to vprašanje zasledoval po virih, katere mu je kazala „Soča“. — Toda marsičesa le ni razumel; zato so tudi predlogi finančnega odseka smesni. Eto važen dokaz:

Pod točko 6. se pozivlja deželni odbor, naj stopi v dogovor s c. kr. finančnim ravnateljstvom, da odpové pravočasno pogodbe z zakupniki, ponudivši 10% povisek itd.

S katerimi zakupniki? Mi poznamo le „odkupnike“ ali „odkupne družbe“ (Abfindungsgesellschaft), ki imajo zakonitim potom priznane pravice, katerih deželni zbor ne more spreminjati. — Odpoved od obeh strani je natančno določena v pogodbi, to je v „zapisniku združnega odkupa“ (Abfindungs-Protokoll) §. 3. — Torej ne „zakupniki“, marveč „odkupniki“, ki imajo posebne pravice že blizu 80 let.

Poročevalec finančnega odseka prof. Berbuč nima, kakor se kaže, pravega pojma o „ponudbah 10% poviška“; slišal je le nekaj zvoniti, vendar je spravil to v — deželni zbor, ki naj sklene tako nesmisel ter se tako osmeši. — Deželni odbor ima v tem pogledu toliko veljave, kolikor vsak posamečni spekulat. Ako tudi ponudi 10% povisek, kaj je dosegel s tem? Obdačenci imajo vedno prednost; ta povisek jim mora biti naznanjen ter ga morejo pripoznati tudi oni! Kaj sledi iz tega? Da bi deželni odbor višal toliko časa, dokler ni zguba gotova! — Ta jako važen predlog finančnega odseka torej ne odgovarja dejanskim razmeram!

Seveda zahteva na koncu, naj vlada spremeni najvišji odlok od l. 1829. o pobiranju deželne užitnine. Zahteva od vlade se marsikaj, česar pa še ni in je veliko vprašanje: ali bo kedaj, od česar je zavisen boljši vseh od deželnih užitnin! Mi pravimo, najpoprej treba od vlade vse to izbojevati, šele potem pa ustanoviti užitninski urad!

Ali smo morda načelni nasprotniki lastne reziže? Povisati konsum, višati užitninske naklade, ma bravo! — potem se že da poskusiti sreča!

Toda za kaj je slo? 5. maja lanskega leta je dobil deželni zbor nalog, naj proučuje vprašanje o užitnini in stavi deželnemu zboru svoje predloge. S 1. jan. t. l. niti ni smel še ničesa sam ukreniti, marveč čakati definitivnega sklepa deželnega zbora. Ta pa more pravilno sklepati šele zdaj! Od lanskega sklepa dalje ni prav nič zamujenega! Deželni zbor more torej pravilno sklepati! — Deželni odbor je vprašanje proučeval! O tem letos poročal deželnemu zboru. Ako pa prof. Berbuč očita dež. odboru, da ni celega načrta že izpeljal, tedaj ne vé, kakošen nalog je ta dobil lani od deželnega zbora! Trditve o 195.000 K od zganja je naravnost monstrum, kateri smo mi že neoporečno dokazali! In kaj takega stoji v Berbučijadi, t. j. v poročilu finančnega odseka! — Oh, prav, prav, da bo ta deželni zbor kmalu razpuščen, sicer dobimo res takse na: tičke, divane, klavirje, tobacnice in — lasulje!

Blaž Grča. — Na račun sempaskega župnika-zupana in deželnega poslanca Blaža Grče so se smejali pretekli teden povsodi, kjer so izvedeli, da je hotel ptičkem pokletkah naložiti davek. Smejali so se, v duhu pa so si predstavljali, kako bi to bilo, ako bi nosili kanarčki, slavčki, kosi itd. po kletkah znamke kakor psi na cestah ter bi hodil poseben ptičji „šintar“ od hiše do hiše gledat, ali imajo vsi znamke, in ako ne, bi neznačkovanen metal v voz ter jih vozil menda tje k gori k Soči v svojo rezidenco. — Dolgočasno res je že bilo v zbornici, in zadnji čas je bil, da je prišlo v njo malo humorja. Pomagal je v to Blaž iz Sempasa. Vzbudil je smeh, ali osmešil zajedno korenito samega sebe. Da se je osmešil, temu se pa ni čuditi, ako pogledamo njegovo družbo v Sempasu. Na leviči prosluli občinski tajnik Batič, na leviči učitelj in skopitar Hrustja, „der Dritte im Bunde“ Blaž Grča. To je sempaska „compagnia bella“! — Povej mi, s kom občuješ, in povem ti, kdo si! G. Blaž, odgovor na to veste! — Vsporedno z davkom na tičke v kletkah so začeli poredneži misliti na davek na lasulje. Potem bi videli Grčo, kako bi jo priklovratil v Gorico z lasuljsko nauku, seveda vidno vloženo okoli glave, da bi bil varen pred „šintarjem“ za lasulje. To bi bil prizor, ako bi ne imel znamke, pa bi ga vložil v voz in peljal hladit tje k Soči. —

V Sempasu pa pojemlje glorijska Grčeva. Raznotere govorice nam prihajajo na ušesa, ki se strinjajo v tem, da Grča, ta tako močotni mož, je osamljen s svojima adjutantoma. V nedeljo celo so zapodili Sempasci vse tri iz neke krčme; — odgospodaril je. O razmerah v Sempasu homo se govorili.

Iz Devina nam poročajo, da tamkajšnje društvo „Ladija“ ne kaže pravega življenja, kakor se je mislilo tisti čas, ko se je društvo ustanovljalo, da se je torej bati, da bi celo zaspalo. — Ako jo ta vest povsem istinita, potem bi želeli, da društvo oživi ter pokrepi, da se razvije potrebno društveno življenje. Potem postane društvo velevažna postojanka v Devinu, ki je tako nevarno razpostavljen navalu tujcev. Prosimo torej v prvi vrsti prizadete, da se zganejo!

Volaričeve skladbe. — Že davno so izšle Volaričeve skladbe (samospevi), ki so

sicer dovršene, ali lahke, prav primerne za naše male odre. Toda uboga vdova ni prodala doslej niti za tiskarske troske. — Nekateri prijatelji pokojnika snivajo o velikem spomeniku na grobu, dasi skromen spomenček že stoji, ali po naši misli bi najlepše slavili spomin r. Volariča s tem, da kupujejo njegove skladbe. Te skladbe je naročilo iz cele Primorske le — 11 tovarisev! Pač premalo! — Cena je 3 K, po pošti 10 vin. več. Naslov: Franciška vdova Volarič, Gorica, Gosposka ulica št. 7.

Ruska antologija je izšla in jo že razposiljamo. Knjiga je obsežna skoro 30 tisk. pol. — Vsebinska je že znana in je jako bogata. Take antologije ruskih pesnikov ni v nobenem drugem jeziku. — Cena 3 K, po pošti 20 v. več. — Naročnikov na vse razposlane „nabiralne pole“ se je oglasilo celih 14. Računali smo vsaj na 300. — Prosimo gg. nabiralce, da bi se potrudili! Več o knjigi sami se spregovorimo.

Zgubil je nekdo svojo knjižico „Goriske ljudske posojilnice“. Kakor se sodi, jo je izgubil v ulici Veturini, ker je izgubil li našel potem, ko je iskal knjižico, v omenjeni ulici nekaj papirjev, ki so bili prej v knjižici. Poleg je bil tudi notes. Kdor je našel knjižico, naj jo blagovoli prinese v posojilnico.

Našel se je samokres (revolver) na ročinjskem klanecu blizu Ročinja. Shranjen je pri gosp. županu v Kanalu. Kdor ga je izgubil, naj se obrne istotam.

Droblj. — Tukajšnja okrožna sodnija je obsodila 36-letnega čevljarja Jak. Vizintina, ker je ukradel svojemu gospodarju raznih rečij v vrednosti 31 K 60 vin., na 4 mesece v zapor. — 3 meseca zapora pa je dobil 21-letni Ivan Čibej, ker se je dne 14. aprila letos zoperstavljal občinskima stražnikoma v Solkanu ter hotel ednega celo udariti.

Neki Karol Sremčič je šel z volil proti Gorici. Blizu Kanala v nekem klanecu je hotel voz zavreti, ali se je obrnil napačno in padel tako nesrečno, da si je prizadjal težke poškodbe v trebuhu. Preneali so ga v goriško bolnišnico.

Nikolo Teličica iz Dalmacije so obsodili pri tukajšnji okrožni sodnji na 7 dnlj zapora in 5 K globo, ker se v letih 1898.-1900. ni predstavil naborni komisiji, marveč je bival izven Avstrije.

Blaginja otrok je največja akrah vseh roditeljev in odgojiteljev. Jako priprosta sta pripomočka, s katerima se pospešuje in zagotavlja to blaginjo; kolikor mogoče veliko gibanja na prostem zraku in prirodi ustrezajoča hrana. — Pri tej pa odločujejo vsakdanje potrebe in navade. Zjutraj in popoldne je mleko pač najboljša pijača, toda ne malokdaj se upre otroku in tudi ga ne more vselje živati dalje časa. Imamo pa naravnost izborno primes: Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo, ki je, močno pripravljena in dodana mleku, vzorna vsakdanja pijača glede prijetnega, čimdalje bolj prijateljega okusa, zdravstvenega učinka in kreplja. To pa ne samo za otroke, ampak za vsakogar, zlasti tudi za ženske, za ljudi, ki bolehalo na živilih in železcu itd.; za vse te je treba pomirjajoče, obenem redilne pijače. Te prednosti Kathreinerjeve Kneippove sladne kave pozna danes ves svet. Sedaj jo že rabijo v mnogih družinah kot primes znati kavi; saj uničuje kvarne posledice te kave ter jej daje milejši in prijetnejši okus. Zato bi je ne mela pogrešati več nobena družinska miza, ker združuje v sebi na neprečezan način prijetni vonj znate kave s sladovniimi svojstvi, tako „dobredejnimi na zdravje. Kar si more skrbna gospodinja je želeli pri vsak dan rabljenem živilu: zdravje dober okus in prihranitev, vse to doseže, ako rabi Kathreinerjevo Kneippovo sladno kavo.

Razgled po svetu.

Volitve v deželno zbor se utegnejo vsriti, sodé po glasovih, ki prihajajo z Dunaja, meseca oktobra, in sicer v prvi polovici. Le na Češkem se ne ve, kaj storiti, ker češki deželni zbor se snide še na zborovanje meseca septembra in Čehi žele, da bi trajalo tisto zborovanje vsaj do polovice oktobra.

Državni zbor se snide baje v prvi polovici oktobra. Radi deželnozbornih volitev na Češkem bo inel nekoliko časa premor. Körber upa, da bo državni zbor tudi jeseni posloval redno in mirno ter ds se reši poračun za l. 1902. brez viharjev.

V Solnogradu so odkrili spomenik cesarice Elizabete. Slavnosti, ki so bile velikanske, se je udeležil tudi cesar, ki je bil povsodi z navdušenjem sprejet.

Vesti iz Amerike. — V Pittsfieldu je tvrdka Stanley Electric Manufacturing Company. največja tovarna te vrste v Massachusettsu, prostovoljno povisala plačo svojim delavcem za 5 odstotkov. Kaj takega se v Evropi pač še ni čulo!

V Readingu se je vstrelil z očetovim revolverjem 13-letni deček Jonas Snyder, ki je delal v tamkajšnji predilnici. Deček je izvršil neko delo nepravilno, kar ga je tako razkačilo, da je vzel revolver, šel v bližnji gozd ter se vstrelil.

Neki W. Shelton, ki je bolehal že dje časa, je sklenil umreti za lakoto. 22. dnij ni nič jedel, potem se mu je izpolnila želja.

V Newjorku je bilo zbolelo koncem prošlega meseca za influenco vsled vročine nad 10.000 konj. V konjski bolnišnici so jih zdravili 2000.

Kitajsko. — Princ Čung je odpotoval 13. t. m. v Nemčijo. Spremljata ga dva brata, več dostojanstvenikov in uradnikov ter dva stabna častnika grofa Walderseeja.

Poročila iz Sanhaja govore, da princ Tuan marsira z veliko vojsko v pokrajino Sansi. Spremlja ga baje tudi prestolonaslednik.

Sestanek treh vladarjev. — Sredi meseca avgusta se snidejo blizu Monguncije nemški cesar Viljem, ruski car Nikolaj in angleški kralj Edvard. Prvi bo došel kot običajno k veliki vojaški paradi, car bo bival v gradu Wolfsgarten pri Damstadtu, kralj Edvard pa v Hombergu, oba boata imela jednako daleč v Monguncijo. Ta sestanek je po mnenju merodajnih in tudi nemerodajnih politikov velike politiske važnosti. Važen sicer ni radi tega, ker ruski car pride na obisk nemškega cesarja, saj sta si v zadnjem času podala že dokaj dokazov prijateljstva; tudi radi obiska angleškega kralja na nemških tleh dogodek ni tako velepomemben, ker je itak znano, da vlada najbolje prijateljstvo mej Viljemom in Edvardom. V Kini so Nemci vedno ustrezali angleškim željam in na ljubo Angležem v Berlinu ni bil sprejet predsednik Krüger. Pač pa ni dosedaj bilo opaziti nikake prisrčnosti mej carjem in angleškim kraljem in ravno na Kitajskem je bilo mej tema dvema velesilama največje nasprotje. Sestanek teh dveh vladarjev na nemških tleh ima torej veliko važnost radi tega, ker se bo sklenilo mej nasprotnikoma neko akoravno morda le začasno prijateljstvo, ki bo zagotovilo v zvezi z Nemčijo zanesljiv evropski mir. Ti trije vladarji uresničijo lahko, ako so jedini, mirovni ideal, kajti v njih oblasti je vse, karkoli bi moglo dati netivo za vojsko.

Raznoterje. — Zlata Praga ima doslej 7 okrajev; ker priključijo v kratkem se druge, jih bo štela 12. — V Vilkovici pri Mor. Ostravi so pokradli tatovi iz cerkve monštranc in kelihov v vrednosti 1000 K. — Iz Krakovega poročajo, da se ustanovi že pred zasedanjem državnega zbora ministerstvo javnih del in da bo dotični minister pl. Bilinski.

Goriška ljudska posojilnica

registrovano društvo z omejeno zavezo
v Gorici.
Gospiska ulica št. 7, I. nadstropje
v lastni hiši.

Hranilne vloge se sprejemajo od vsakega, če tudi ni član društva, in se obrestujejo po 4 1/2 %. Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Posojila se dajejo samo članom, in sicer na menjice po 6% in na vknjižbe po 5 1/2 %.

Uradije vsaki dan od 9. do 12. ure dopol. in od 2. do 3. ure popol. razven nedelj in praznikov.

Stanje hran. vlog leta 1900. je bilo K 1.263.536
Poštno-hran. račun št. 837.315.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar
v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

Rihard Brass

Gorica
zaloga vin in špirita na debelo.
Ulica Vetturini št. 11.

Domača, istrska in dalmatinska vina ter žganja prve vrste po nizkih cenah.

Zahvala.

O priliki nenadomestne izgube našega preljubega in nepozabnega sina in brata

Henrika Furlani,

c. kr. računskega praktikanta pri poštni hranilnici

izrekamo tem potom hvaležnim srcem vsem dobrim sorodnikom, prijateljem in znancem svojo najprisrčnejšo zahvalo za odkritosrčno sočutja in sočalja. Posebno pa nam ostane v vednem spominu predobri naš Ljudoviti, ki je za pokojnega, kot stric, z veliko požrtvovalnostjo in ljubeznijo skrbel cel čas njegove dolge bolezni ter se potrudil z daljnega Dunaja, da mu je zadnje dneve osebno stregel in mu za večno zatisnil oči. Iskrena hvala č. g. J. Oblaku, kaplanu v Komnu, kateri je ranjkega v bolezni obiskoval, tolažil in ga pripravil za večno življenje. Enako tudi presrečna hvala vsem onim, ki so dragega ranjkega spremili do groba. — Bog povrni!

V Rihembergu, 14. jul. 1901.

Žalajoča rodbina.

Trgov.-obrtna registrirana zadruga

z neomejenim jamstvom.

V GORICI, semeniška ul. št. 1., I. nadstr.

Obrestuje hranilne vloge, stalne, ki se nalože za najmanj jedno leto po 5%, navadne po 4 1/2% in vloge na Conto-current po 3-60%. Sprejema hranilne knjižice drugih zavodov brez izgube obresti ter izdaja v zameno lastne. Rentni davek plačuje zadruga sama.

Daje posojila na poroštvo ali zastavo na 5-letno odplačevanje v tedenskih ali mesečnih obrokih, proti vknjižbi varščine na 10-letno odplačevanje, v tekočem računu po dogovoru.

Sprejema zadružnike, ki vplačujejo delež po 300 kron po 1 krono na teden, ali daljših obrokih po dogovoru. Deleži se obrestujejo po 6-15%.

Vplačevanje se vrši osebno ali potom položnic na čekovni račun št. 842.366.

Uradne ure: od 9-12 dopoldne in od 3-4 popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9-12. dopoldne.

Lekarna Cristofolletti v Gorici

Prave in edine želodčne kapljice
z znamko sv. Antona Padovanskega.

Zdravilna moč teh kapljic je neprekosljiva — Te kapljice vredijo redno prebavljanje, če se jih dvakrat na dan po jedno žličico popije. Okrepje pokvarjeni želodec storé, da zgine v kratkem času omočica in životna lenost (mrtvost). Te kapljice tudi storé, da človek raji je.

Cena steklenici 60 vin.

Prodajajo se v vseh glavnih lekarnah na svetu. Za naročitve in pošiljatve pa jedino le v lekarni

Cristofolletti v Gorici.

Kdor jedenkrat okusi renomirano

ekonomično kavo

si isto gotovo nabavi za domačo rabo.

Dobiva se v vseh glavnih trgovinah jestvin v škatljah po 1/4 klg. à 25 kr.

Glavni zastopnik:

G. F. Resberg — Gorica.

Dobre ure in po ceni!

s 3-letnim pismenim jamstvom razpošilja na zasebne

Hanns Konrad,

tovarna ur ter izvoz zlatulne Most (Česko).

Dobra ura Rem. iz niklja fl. 3.-; srebrna ura Rem. fl. 5-80; srebrna verižica fl. 1-20; budilnik iz niklja fl. 1-95.

Trdka je odlikovana s c. kr. orlom; ima zlate in srebrne svetlinje iz razstav ter tisoče priznanih pisem. — Ilustrovan cenik zastoj!

Neverjetno nizka cena!

365 raznih predmetov
za samo 3 krone 60 vin.

1. krasna pozlačena ura z lepo verižico ter 1-letnim pismenim jamstvom, 6 finih barvanih ali belih žepnih rut, ovratna verižica z orient. perlami (krasen nakit za dame), 1 prstam za gospode z vd. kamnom, tudi za dame, 1 garnitura gumbov s patentov. zapiralom iz double-zlata za zapesnice n. prsij, 1 cev za cigarete, 1 fin žepni nožič, 1 kom. lepodišedega mila, 1 usnjen mošnjček, 1 toaletno ogledalo z etui, 2 gumba z vd. briljanti, 1 „Notes“, 20 dopisovalnih predmetov in še 260 različnih predmetov, kateri so doma neobhodno potrebni. Vse skupaj z zlato uro vred — katera že sama je toliko vredna — stane kron 3-60. Razpošilja proti povzetju

nova krakovska eksportna hiša
F. Windisch, Krakovo št. 30.

Kar ne ugaja se vrne v denarju.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerkvi)

priporoča preč. duhovščini in slav. občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni. Naročila za dezelo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA — Via Giardino 8

priporoča

pristna bela
in črna vina
iz vipavskih,
furlanskih,

briskih, dai
matinskih in
isterskih
vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od šest litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi uzorec.

Cene zmerno. Postrežba počena.

Ustanovljena
1891.

Odlikovana
1. 1894.

Odlikovana tovarna vsakovrstnega

POHIŠTVA Ivan Doljak v Solkanu

pri Gorici

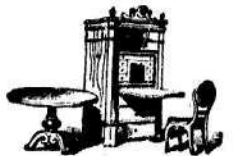
V lastni hiši. —>>><<<— Lastne žage.

Zaloga vsakovrstnega pohištva,

kompletnih spalnic, jedilnic in sprejemnic, od najnavadnejšega do najfinejšega sloga; vsakovrstnih slik, zreal, okvirjev in stolic, kakor tudi vseh tapetarskih izdelkov.

Zaloga vsakovrstnih desk mehkega in trdega lesa; velika zbirka obkladkov (remeša) in strugarskih izdelkov, kakor tudi vseh k mizarski, strugarski in tapetarski stroki spadajočih potrebščin. — Blago se razpošilja na vse kraje prosto postaja Gorica.

Jamči se za točno in solidno postrežbo.

Zdravljenje kile brez operacije.

Profesor Anton de Casagrande

komander reda Bolivar-Venecuele, vitez tuniski, odlikovan večkrat s zlatimi kolajnami, ordopedist, specialist za kilaste bolezni, došel iz Pariza

se ustavi v Vidmu (Udine) en mesec.

Naznanja cenjenemu občinstvu, da

odpre svoj ateljé v ul. Daniele Manin št. 14. kjer bo ordiniral od 1. do 31. julija t. l. od 9. ure predp. do 5. ure pop.

Eden največjih napredkov znanosti, na katerem se je zahvaliti profesorju de Casagrande, je metoda, kako se ima zdraviti kila.

Vsak dan se množi število nesrečnih, ki trpijo na tej strašni bolezni.

Zasluga gre torej prof. Casagrande, ki je izumil sredstvo, s katerim je mogoče mnogim nesrečnim darovati zopet zdravlje.

Dve električni ploči se postaviti na prostor, kjer se je pojavila kila, ter se iste zvežejo s pomočjo elastičnega traka, tako da bolnik ne občuti nikake ovire.

V kratkem času se mora kila popolnoma odpraviti.

S pripomočkom prof. Casagrande se odstranijo vsa druga zdravljenja, ki so večkrat zelo nevarna.

Profesor Casagrande sprejme honorar le tedaj, ko je bolnika popolnoma ozdravil.

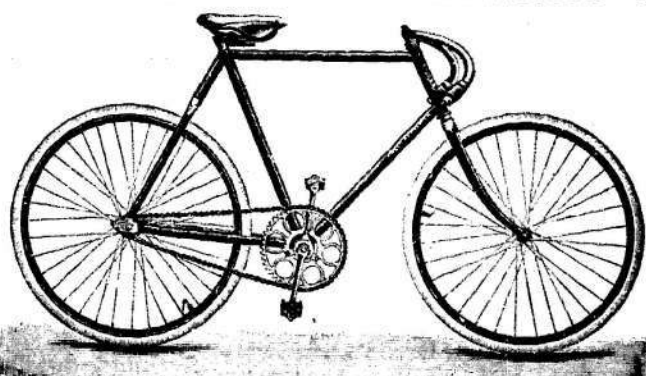
Soproga prof. Casagrande stavi gospem in otrokom zdraviine pasove.

Profesor Casagrande ima veliko zalogo električnih aparatov za bolne na živcih itd.

Zdravniška preiskovanja so brezplačna.

Pozor!

Dvokolesa Helical-Premier

prva znamka svetovne angleške tovarne z zaviro zadej in s prostim tekom spredaj, kakor tudi dvokolesa Regent-Special in Courir po jako zmernih cenah imata v zalogi podpisana, ki se priporočata sorojakom.

Z vsem spoštovanjem

Saunig & Dekleva, Gorica, ulica Municipio 1.